

Komisja do spraw reprivatyzacji
nieruchomości warszawskich

Warszawa, 14 stycznia 2026 r.

Sygn. akt KR II R 53/25

DECYZJA nr KR II R 53/25

Komisja do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich w składzie:

Przewodniczący Komisji:

Arkadiusz Myrcha

Członkowie Komisji:

Robert Kropiwnicki, Paweł Lisiecki, Christian Młynarek, Mirosław Józef Pampuch, Anna Tarczyńska, Adrian Wasielewski,

po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2026 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy w przedmiocie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia z dnia 27 maja 2011 r. nr 229/GK/DW/2011, z udziałem: I K, Prokuratora Regionalnego we Wrocławiu oraz Miasta Stołecznego Warszawy,

na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa (Dz. U. z 2021 r. poz. 795, dalej: ustawa z 9 marca 2017 r.) w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 4 a w związku z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w związku z art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2025 r., poz. 1691, dalej: k.p.a.),

orzeka:

uchylić w całości decyzję Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 27 maja 2011 r. nr 229/GK/DW/2011 i umorzyć postępowanie w całości w przedmiocie ustalenia i przyznania odszkodowania.

UZASADNIENIE

I. Przebieg postępowania administracyjnego

Postanowieniem z dnia 16 kwietnia 2019 r. Komisja wszczęła z urzędu postępowanie rozpoznawcze w sprawie o sygn. KR II R 18/19 dotyczące decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 27 maja 2011 r. nr 229/GK/DW/2011, ustalającej na rzecz Miasta Stołecznego Warszawy odszkodowanie w wysokości 1 000 000 zł (słownie: ...)

... za część przejętych dekretem z 26 października 1945 roku o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. Warszawy (Dz.U. z 1945 r. nr 50 poz. 279) dla nieruchomości położonej w Warszawie przy ulicy Borzymowskiej, pochodzącej z nieruchomości hipotecznej „Kolonja Adolfówka”, w części dotyczącej hip. nr 5375-Praga, która obecnie stanowi część działek ewidencyjnych nr 52/1, 53, 54 i 52/2 z obrębu 4-10-02.

Na posiedzeniu niejawnym w dniu 11 lutego 2020 r. Komisja wydała decyzję nr KR II R 18/19, w której uchylono w całości decyzję Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 27 maja 2011 r. nr 229/GK/DW/2011 i przekazano sprawę do ponownego rozpatrzenia Prezydentowi Miasta Stołecznego Warszawy. Komisja stwierdziła, że w toku prowadzenia postępowania wyjaśniającego w sprawie Prezydent m.st. Warszawy uchybił przepisom postępowania dowodowego, które miały wpływ na ustalenie kluczowych okoliczności warunkujących przyznanie odszkodowania. Komisja nie podzieliła stanowiska zawartego w uzasadnieniu kontrolowanej decyzji reprivatyzacyjnej.

Skargi na powyższą decyzję złożyli Miasto Stołeczne Warszawa i Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie po rozpoznaniu w dniu 6 grudnia 2021 r. sprawy o sygn. akt I SA/Wa 984/20 wydał wyrok, w którym uchylił ww. decyzję Komisji z 11 lutego 2020 r. nr KR II R 18/19.

Od powyższego wyroku Komisja, Prokurator Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu oraz Miasto stołeczne Warszawa wnieśli skargi kasacyjne,

Wyrokiem z dnia 15 maja 2025 r. sygn. I OSK 1210/22, Naczelny Sąd Administracyjny oddalił wniesione w sprawie skargi kasacyjne.

Mając na uwadze powyższe orzeczenie Naczelnego Sądu Administracyjnego sprawa aktualnie jest prowadzona pod sygn. akt KR II R 53/25 w przedmiocie decyzji reprivatyzacyjnej, dotyczącej ustalenia i przyznania odszkodowania za nieruchomość przy ul. Borzymowskiej, została przekazana Komisji celem ponownego rozpatrzenia. Sprawa została zarejestrowana i jest prowadzona pod nową sygnaturą akt KR II R 53/25. Zawiadomienie stron o zmianie sygnatury akt w przedmiotowej sprawie zostało opublikowane w BIP 17 listopada 2025 r.

Zawiadomieniem z dnia 22 grudnia 2025 r. poinformowano strony o zakończeniu

postępowania rozpoznawczego oraz o możliwości wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań, na podstawie art. 10 § 1 k.p.a. Zawiadomienie zostało opublikowane w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości w dniu 29 grudnia 2025 r.

Strony w toku ponownego rozpoznawania niniejszy sprawy nie skorzystały z prawa do przeglądania akt i wypowiedzenia się w zakresie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Spółeczna Rada w opinii z dnia 7 stycznia 2026 r. nr 3/2026 w sprawie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 27 maja 2011 r. nr 229/GK/DW/2011 wniosła o uchylenie decyzji Prezydenta m.st. Warszawy w całości i umorzenie postępowania w niniejszej sprawie, w świetle uzasadnienia wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 15 maja 2025 r. I OSK 1210/22.

II. Na podstawie zebranego materiału dowodowego Komisja ustaliła, co następuje:

1. Dawny właściciel/właściciele nieruchomości.

Z treści zaświadczenia Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa X Wydziału Ksiąg Wieczystych z 16 czerwca 2005 r. L.dz. 1036 /05 dotyczącego hip. 1750 „Kolonja Adolfówka” wynika, że dawnym właścicielem nieruchomości była H. R.

2. Następcy prawni dawnego właściciela nieruchomości i sprzedaż roszczeń

Zgodnie z postanowieniem Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy, Wydział II Cywilny z 19 listopada 1992 r., sygn. akt II Ns ... wydanego w sprawie o stwierdzenie nabycia spadku po F. K. R. i H. R. spadek po F. Ks. R. zmarłym 9 października 1956 r., nabyli: żona H. R. zd. B. i wnuk K. Różycki po 1/2 części spadku każde z nich, natomiast spadek po Helenie Różyckiej zmarłej 1 listopada 1980 r. nabył wnuk K. F. i (V. akta sprawy II Ns ...

Aktem notarialnym z 10 września 2010 r., nr Rep. A ... K. R. udzielił J. Pi. pełnomocnictwa do szeroko pojętych czynności faktycznych i prawnych, których celem i skutkiem było zrealizowanie wszelkich wymogów niezbędnych i potrzebnych do otrzymania odszkodowania za nieruchomość opisaną w § 1 aktu jako „Kolonja Adolfówka”.

W treści aktu wskazano równocześnie, iż pełnomocnik może być drugą stroną czynności prawnej, dokonywanej w imieniu mocodawcy, może reprezentować wszystkie strony czynności, które dokonywać będzie w imieniu mocodawcy.

Aktem notarialnym z 19 stycznia 2011 r. nr rep. A , J : P powołując się na udzielone wcześniej pełnomocnictwo, działający w imieniu własnym jako kupujący oraz w imieniu i na rzecz K R , a także K S a, K a S i, M K zawarli umowę sprzedaży spadku i umowę o dział przedmiotowego spadku.

Na mocy ww. aktu notarialnego J : P działając w imieniu własnym oraz na rzecz K R , sprzedał spadek po H : R : K S (udział w 1/4 części), K : S (udział w 1/4 części), M K (udział w 1/4 części) oraz samemu sobie tj. J : P (udział w 1/4 części).

W związku z nabyciem spadku K S , K S i, M K oraz J : P dokonali działu spadku po H : R w ten sposób, że:

K S nabyła część nieruchomości w postaci działek, oznaczonych numerami hipotecznymi: 5321, 5322, 5323, 5324, 5326, 5328, 5329, 5330, 5331, 5332, 5333, 5334-Praga.

K S a była część nieruchomości w postaci działek, oznaczonych numerami hipotecznymi: 5336, 5337, 5339, 5341, 5343, 5344, 5345, 5348, 5349, 5350, 5351, 5352, 5335-Praga.

M: K nabyła część nieruchomości w postaci działek, oznaczonych numerami hipotecznymi: 5365, 5366, 5367, 5369, 5370, 5371, 5372, 5373, 5374, 5375, 5376, 5377, 5378-Praga.

J : F nabył część nieruchomości w postaci działek , oznaczonych numerami hipotecznymi: 5353, 5354, 5355, 5356, 5357, 5358, 5359, 5360, 5361, 5362, 5363, 5364, 5379-Praga.

3. Postępowania w przedmiocie rozpoznania wniosków o przyznanie odszkodowania w trybie art. 215 ust. 2 ustawy z 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (dalej u.g.n.)

Wnioskiem z 25 sierpnia 2008 r. (27 sierpnia 2008 r. data wpływu do urzędu) skierowanym do Urzędu m.st. Warszawy – Wydziału Spraw Dekretowych i Związków, K R reprezentowany przez pełnomocnika adwokata R N (na mocy pełnomocnictwa udzielonego w dniu 11 lutego 2005 r.) zwrócił się o „przyznanie odszkodowania za pozbawienie faktycznej możliwości władania działką położoną w Warszawie w obrębie ulic Borzymowska i Projektowana o powierzchni całkowitej 5 ha 4142,75 m², oznaczonej w księdze hipotecznej nieruchomości pod nazwą „Kolonja Adolfówka” inw. Nr 1750, która na podstawie dekretu z 26 października 1945 roku przeszła na własność państwa”. Jako podstawę wniosku wskazał art. 215 § 2 u.g.n.

Prezydent m.st. Warszawy decyzją z 27 maja 2011 r. nr 229/GK/DW/2011 działając m.in. na podstawie art. 215 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami po rozpatrzeniu wniosku złożonego w dniu 27 sierpnia 2008 r. przez K R reprezentowanego przez adwokata R N w sprawie odszkodowania za nieruchomości położone przy ul. Borzymowskiej i Projektowanej pochodzące z nieruchomości hipotecznej „Kolonja Adolfówka”, w części dotyczącej projektowanego hip: nr 5375-Praga ustalił odszkodowanie w wysokości zł, za przejętą dekretem z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m.st. Warszawy (Dz. U. Nr 50, poz. 279) nieruchomość o powierzchni 1 295 m² położonej w Warszawie przy ul. Borzymowskiej ozn. hip. jako „Kolonja Adolfówka” przyznał powyższe odszkodowanie na rzecz M K

W uzasadnieniu decyzji ustalono, że w sprawie zostały spełnione wszystkie przesłanki warunkujące ustalenie i przyznanie odszkodowania na gruncie art. 215 ust. 2 u.g.n.

Prezydent m.st. Warszawy rozpoznając pierwotnie złożony wniosek przez K R wydał 23 decyzje przyznające odszkodowanie za nieruchomość przy ul. Borzymowskiej tj. decyzje z : 23 marca 2010 r. nr 112/GK/DW/2010, 18 października 2010 r. nr 374/GK/DW/2010, 27 maja 2011 r. nr 229/GK/DW/2011, 24 listopada 2011 r. nr 526/GK/DW/2011, 24 listopada 2011 r. nr 527/GK/DW/2011, 24 listopada 2011 r. nr 528/GK/DW/2011, 24 listopada 2011 r. nr 529/GK/DW/2011, 24 listopada 2011 r. nr 530/GK/DW/2011, 24 listopada 2011 r. nr 531/GK/DW/2011, 24 listopada 2011 r. nr 535/GK/DW/2011, 24 listopada 2011 r. nr 518/GK/DW/2011, 24 listopada 2011 r. nr 519/GK/DW/2011, 24 listopada 2011 r. nr 523/GK/DW/2011, 15 marca 2012 r. nr 170/GK/DW/2012, 24 listopada 2011 r. nr 520/GK/DW/2011, 24 listopada 2011 r. nr 521/GK/DW/2011, 24 listopada 2011 r. nr 522/GK/DW/2011, 24 listopada 2011 r. nr 524/GK/DW/2011, 24 listopada 2011 r. nr 525/GK/DW/2011, 15 marca 2012 r. nr 169/GK/DW/2012 i 10 lipca 2012 r. nr 328/GK/DW/2012.

Pierwszą chronologicznie decyzją przyznającą odszkodowanie w trybie art. 215 ust. 2 u.g.n. w przedmiotowej sprawie była decyzja Prezydenta m.st. Warszawy z 23 marca 2010 r. nr 112/GK/DW/2010 ustalająca i przyznająca odszkodowanie K R za dawną działkę hipoteczną ozn. nr 5368 - Praga pochodzącą z nieruchomości hipotecznej „Kolonja Adolfówka” w kwocie zł.

4. Zgromadzony materiał dowodowy.

Komisja ustaliła stan faktyczny w sprawie na podstawie następującego materiału dowodowego: akt Prezydenta m.st. Warszawy dotyczących decyzji nr 229/GK/DW/2011 oraz dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy KR II R 53/25 (poprzednio KR II R 18/19).

Dokumenty zgromadzone w postępowaniu przed Komisją nie zostały podważone żadnymi innymi dowodami, ani nie były kwestionowane przez strony.

III. Po rozpatrzeniu zebranego materiału dowodowego Komisja zważyła, co następuje:

W ocenie Komisji w sprawie wystąpiła przesłanka uzasadniająca uchylenie decyzji przyznającej odszkodowanie i umorzenie postępowania w sprawie ustalenia i przyznania odszkodowania. Wskazać bowiem należy, że umorzenie postępowania nie zależy od woli organu, lecz od stwierdzenia obiektywnej przyczyny bezprzedmiotowości postępowania administracyjnego w zakresie ustalenia i przyznania odszkodowania w trybie art. 215 ust. 2 u.g.n., co miało miejsce w rozpatrywanej sprawie.

Zgodnie z treścią art. 29 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r., w wyniku postępowania rozpoznawczego Komisja wydaje decyzję, w której uchyla decyzję restrykcyjną w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo, uchylając tę decyzję, umarza postępowanie w całości albo w części.

Podkreślenia wymaga, że Naczelny Sąd Administracyjny w prawomocnym wyroku z dnia 15 maja 2025 r. sygn. akt I OSK 1210/22 przyjął, że stanowisko zgodnie z którym „Prezydent m.st. Warszawy decyzją z 23 marca 2010 r. nr 112/GK/DW/2010 wydaną na podstawie art. 215 ust. 2 u.g.n. ustalił na rzecz K [imię] R [nazwisko] odszkodowanie w wysokości [kwota] zł za nieruchomości (tak jest w decyzji) oznaczoną nr hip. 5368 - Praga o pow. 933m² (obecnie stanowi część dz. ew. nr 48 z obręb 4-10-02), która powstała w wyniku parcelacji nieruchomości hipotecznej „Kolonja Adolfówka”. Wskazana decyzja przyznająca odszkodowanie na rzecz K [imię] R [nazwisko], spadkobiercy H [imię] R [nazwisko] była pierwszą decyzją jaka została wydana w sprawie odszkodowania za działkę, powstałą z parcelacji nieruchomości hipotecznej „Kolonja Adolfówka”. Oznacza to w konsekwencji, że przyznanie odszkodowania na podstawie ww. decyzji skutkuje wygaśnięciem roszczenia odszkodowawczego z art. 215 ust 2 u.g.n. Wygaśnięcie roszczenia odszkodowawczego z art. 215 ust. 2 u.g.n. w związku z jego zrealizowaniem, powoduje zaś brak podstawy prawnej do żądania odszkodowania przez K [imię] R [nazwisko] za kolejne działki powstałe z parcelacji "Kolonja Adolfówka". Ponadto roszczenie, które wygasło nie mogło wejść i nie weszło w skład spadku jaki nabył K [imię] R [nazwisko] i jako spadkobierca H [imię] R [nazwisko]. Tym samym K [imię] R [nazwisko] (w imieniu którego na podstawie udzielonego pełnomocnictwa działał J

P zawierając 19 stycznia 2011 r. w formie aktu notarialnego umowę sprzedaży spadku po H R , która była właścicielem nieruchomości "Kolonia Adolfówka" na rzecz: K S w udziale 1/4 części, K S w udziale 1/4 części, J: P w udziale 1/4 części oraz M K w udziale 1/4 części nie mógł przenieść na rzecz nabywców spadku roszczeń odszkodowawczych uregulowanych w art. 215 ust. 2 u.g.n. w odniesieniu do pozostałych działek powstałych z parcelacji nieruchomości hipotecznej "Kolonia Adolfówka"."

W powołanym wyżej wyroku NSA, sąd stwierdził że dawny właściciel nieruchomości warszawskiej lub jego następcy prawni są uprawnieni do uzyskania odszkodowania wyłącznie za jedną utraconą działkę nieruchomości. W wypadku przyznania odszkodowania za jedną działkę roszczenia w zakresie uzyskania odszkodowania za inne działki wygasają i ewentualne orzekanie o przyznaniu odszkodowania za pozostałe działki staje się przy tym bezprzedmiotowe.

Jednocześnie zobowiązano Komisję do uwzględnienia przy ponownym rozpoznawaniu sprawy oceny prawnej sformułowanej w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego.

Podkreślenia wymaga, że w przedmiotowej sprawie pierwszym orzeczonym odszkodowaniem z wniosku K R było odszkodowanie ustalone i przyznane na mocy decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z 23 marca 2010 r. nr 112/GK/DW/2010. Na skutek wydania ww. decyzji wszelkie roszczenia do orzekania o przyznaniu odszkodowania za kolejne działki wchodzące w skład nieruchomości hipotecznej wchodzącej w skład „Kolonia Adolfówka” wygasły. Dlatego też należy uznać, że Prezydent m.st. Warszawy nie był uprawnionym do wydania decyzji ustalającej i przyznającej odszkodowanie w przedmiotowej sprawie. Właściwym rozstrzygnięciem było umorzenie postępowania w całości na mocy art. 105 k.p.a.

W myśl art. 153 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935; dalej: p.p.s.a.) ocena prawna i wskazania co do dalszego postępowania wyrażone w orzeczeniu sądu wiążą w sprawie organy, których działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania było przedmiotem zaskarżenia, a także sądy, chyba że przepisy prawa uległy zmianie.

Należy stwierdzić, że przepis art. 153 p.p.s.a. ma charakter bezwzględnie obowiązujący, co oznacza, że ani organ administracji publicznej, ani sądy, orzekając ponownie w tej samej sprawie, nie mogą nie uwzględnić oceny prawnej i wskazań wyrażonych wcześniej w orzeczeniu sądu, gdyż są nimi związane. Związanie sądu administracyjnego oceną prawną oznacza, że nie może on formułować nowych ocen prawnych, które byłyby sprzeczne

z wyrażonym wcześniej poglądem (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 15 stycznia 2025 r., II OSK 1248/22, wyrok NSA z 1 września 2010 r., sygn. akt II OSK 518/09, LEX nr 746901). Pojęcie "ocena prawna" w rozumieniu przepisu art. 153 p.p.s.a. oznacza wyjaśnienie istotnej treści przepisów prawnych i sposobu ich zastosowania w konkretnym wypadku w związku z rozpoznawaną sprawą. Wskazania co do dalszego postępowania stanowią z reguły konsekwencje oceny prawnej. Dotyczą one sposobu działania w toku ponownego rozpoznania sprawy i mają na celu uniknięcie błędów już popełnionych oraz wskazanie kierunku, w którym powinno zmierzać przyszłe postępowanie. Podporządkowanie się wytycznym sądu i wyrażonej przezeń ocenie prawnej jest bowiem głównym kryterium poprawności nowowydanej decyzji (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 21 stycznia 2025 r., III OSK 1969/23, wyrok NSA z dnia 13 stycznia 2009 r., sygn. akt II GSK 614/08, LEX nr 528074).

Z treści art. 30 ust. 1 pkt 4 a ustawy z dnia 9 marca 2017 r. Komisja wydaje decyzję, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 2-4, jeżeli stwierdzono inne naruszenie przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na wynik sprawy, w szczególności jeżeli stroną postępowania o wydanie decyzji reprivatyzacyjnej była osoba, która nie była osobą uprawnioną w rozumieniu art. 7 ust. 1 dekretu, osobę uprawnioną reprezentował kurator ustanowiony dla osoby nieznanej z miejsca pobytu, a nie było podstaw do jego ustanowienia, ustanowiono kuratora spadku działającego w imieniu osoby nieżyjącej lub z naruszeniem przepisów o dziedziczeniu, w tym przepisów dotyczących dziedziczenia spadków wakujących lub nieobjętych, lub stwierdzono naruszenie prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy.

Zgodnie z art. 105 § 1 k.p.a. gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe w całości albo w części, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania odpowiednio w całości albo w części.

Bezprzedmiotowość, o której mowa w art. 105 § 1 k.p.a. oznacza brak podstaw prawnych do merytorycznego rozpoznania danej sprawy. Wiąże się to z brakiem któregoś z elementów stosunku materialnoprawnego, co skutkuje tym, że nie można załatwić sprawy przez jej rozstrzygnięcie co do istoty. Zachodzi ona zatem w sytuacjach, gdy w świetle prawa materialnego i ustalonego stanu faktycznego nie mamy do czynienia ze sprawą administracyjną mogącą być przedmiotem postępowania. Bezprzedmiotowość może mieć charakter podmiotowy, jak i przedmiotowy. Zawsze jednak oznacza brak przedmiotu postępowania. Tym przedmiotem jest zaś konkretna sprawa, w której organ administracji państwowej jest władny i jednocześnie zobowiązany rozstrzygnąć na podstawie przepisów prawa materialnego

o uprawnieniach lub obowiązkach indywidualnego podmiotu. Organ umarza więc postępowanie w sytuacji, gdy brak jest podstaw prawnych lub faktycznych do prowadzenia postępowania administracyjnego i do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy. Na aprobatę zasługuje przyjmowany w orzecznictwie pogląd, wedle którego istota bezprzedmiotowości postępowania polega na nastąpieniu takiego zdarzenia prawnego lub faktycznego, które spowodowało, że przestała istnieć ta szczególna relacja między faktem (sytuacją faktyczną danego podmiotu) a prawem (sytuacją prawną danego podmiotu), z którą prawo łączy obowiązek konkretyzacji normy w postaci wydania decyzji administracyjnej (por. wyrok NSA z dnia 10 maja 2012 r., sygn. akt II GSK 467/11 i wyrok WSA we Wrocławiu z dnia 22 maja 2013 r., sygn. akt IV SA/Wr 48/13). Decyzja o umorzeniu postępowania nie rozstrzyga zatem o materialnoprawnych uprawnieniach i obowiązkach stron i jest równoznaczna z brakiem przesłanek do merytorycznego orzekania co do istoty sprawy. Jej wydanie jest obligatoryjne w przypadku bezprzedmiotowości (por. WSA w Opolu z dnia 22 lipca 2014 r., sygn. akt II SA/Op 307/14).

W świetle powyższych ustaleń, Komisja ponownie rozpoznając sprawę, związana jest stanowiskiem sformułowanym w uzasadnieniu wyroku Sądu pierwszej instancji z dnia 6 grudnia 2021 r. sygn. akt I SA/Wa 984/20 oraz wyroku NSA z dnia 15 maja 2025 r. w sprawie sygn. akt I OSK 1210/22, zarówno w zakresie oceny prawnej w nim zawartej, jak i wskazań co do dalszego postępowania, gdyż nie zaistniały przesłanki uzasadniające odstępianie od oceny prawnej wyrażonej w wyżej przywołanych wyrokach. Podporządkowanie się wytycznym sądu i wyrażonej przezeń ocenie prawnej jest bowiem głównym kryterium poprawności nowowydanej decyzji. Powyższe skutkuje wydaniem przez Komisję decyzji o uchyleniu decyzji Prezydenta m.st. Warszawy z dnia 27 maja 2011 r. nr 229/GK/DW/2011 i umorzeniu w całości postępowania w przedmiocie ustalenia i przyznania odszkodowania w trybie art. 215 ust. 2 u.g.n. w części dotyczącej działki hip. nr 5375-Praga w oparciu o treść art.105 § 1 k.p.a. jako bezprzedmiotowego.

IV. Strony postępowania rozpoznawczego

Na podstawie art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w zw. z art. 28 k.p.a. stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek.

Za strony przedmiotowego postępowania Komisja uznała M K będącą beneficjentką kontrolowanej decyzji oraz Prokuratora Regionalnego we Wrocławiu oraz Miasto st. Warszawę.

Stosownie zaś do treści art. 16a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 roku o szczególnych zasadach usuwania skutków prawnych decyzji reprivatyzacyjnych dotyczących nieruchomości warszawskich, wydanych z naruszeniem prawa, Komisja może wszcząć postępowanie rozpoznawcze w razie wniesienia przez prokuratora sprzeciwu od ostatecznej decyzji reprivatyzacyjnej do organu właściwego do wznowienia postępowania albo uchylecia lub zmiany tej decyzji. W razie wszczęcia postępowania rozpoznawczego, w sprawie o której mowa w ust. 1, prokuratorowi służą prawa strony.

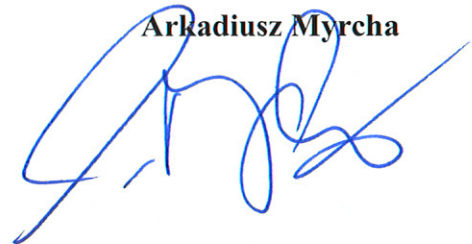
Zgodnie z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wszczęciu postępowania rozpoznawczego Komisja zawiadamia m.st. Warszawę oraz pozostałe strony postępowania. Jeżeli decyzja została wydana przez inny organ, stroną postępowania przed Komisją jest ten organ albo inny organ właściwy do rozpoznania sprawy. Z treści cytowanego przepisu wynika, że stroną postępowania rozpoznawczego przed Komisją jest m.st. Warszawa reprezentowane przez Prezydenta m.st. Warszawy.

V. Konkluzja

Mając na uwadze powyżej wskazane okoliczności, Komisja orzekła jak na wstępie, na podstawie art. 29 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. w związku z art. 30 ust. 1 pkt 4 a w związku z art. 105 § 1 k.p.a. w związku z art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 9 marca 2017 r.

Przewodniczący Komisji

Arkadiusz Myrcha

Pouczenie

1. Niniejsza decyzja jest ostateczna (art. 10 ust. 4 ustawy z 9 marca 2017 r.). Strona może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, ul. Jana Kazimierza 10, 01 -248 Warszawa, za pośrednictwem Komisji do spraw reprivatyzacji nieruchomości warszawskich, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji (art. 52 § 1, art. 53 § 1 oraz art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz. U. z 2024 r. poz. 935; dalej: p.p.s.a.). Skarga powinna czynić zadość wymogom określonym w art. 57 p.p.s.a. Do skargi należy dołączyć jej odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom (w tym dla tut. organu), a ponadto jeżeli w Sądzie nie złożono załączników w oryginale po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47§1 p.p.s.a.).

2. Zgodnie z art. 57 §5 k.p.a. termin uważa się za zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało: 1) wysłane w formie dokumentu elektronicznego do organu administracji publicznej, a nadawca otrzymał urzędowe poświadczenie odbioru; 2) nadane w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe albo placówce pocztowej operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej albo państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym; 3) złożone w polskim urzędzie konsularnym; 4) złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej; 5) złożone przez członka załogi statku morskiego kapitanowi statku; 6) złożone przez osobę pozbawioną wolności w administracji zakładu karnego.

Zgodnie z art. 71 Prawa pocztowego Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej dokonał wyboru Poczty Polskiej Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie jako operatora wyznaczonego do świadczenia usług powszechnych w latach 2016 - 2025.

3. Wpis od skargi do sądu administracyjnego ma charakter stały i wynosi 200 (dwieście) zł zgodnie z §2 ust. 3 pkt 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535).

4. W myśl zaś art. 243 § 1 p.p.s.a. stronie może być przyznane - na jej wniosek -prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy powinien zawierać oświadczenie strony obejmujące dokładne dane o stanie majątkowym i dochodach, a jeżeli wniosek składa osoba fizyczna, ponadto dokładne dane o stanie rodzinnym oraz oświadczenie strony o niezatrudnieniu lub niepozostawianiu w innym stosunku prawnym z adwokatem, radcą prawnym, doradcą podatkowym lub rzecznikiem patentowym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru (art. 252 § 1 i § 2 p.p.s.a.). Zgodnie zaś z art. 244 § 1 p.p.s.a. prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.

5. Zgodnie z treścią art. 87 §1 p.p.s.a. strona może złożyć wniosek o przywrócenie terminu do złożenia skargi na decyzję Komisji. Wniosek ten należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie za pośrednictwem Komisji, w terminie siedmiu dni od czasu ustania przyczyny uchybienia terminu. W piśmie tym należy uprawdopodobnić okoliczności wskazujące na brak winy w uchybieniu terminu. Równocześnie z wnioskiem strona powinna dokonać czynności, której nie dokonała w terminie. Po upływie roku od uchybionego terminu, jego przywrócenie jest dopuszczalne tylko w przypadkach wyjątkowych.

6. W myśl zaś art. 16 ust. 3 ustawy z 9 marca 2017 r. w zw. z art. 49 §1 k.p.a., strony mogą być zawiadamiane o wszczęciu postępowania, decyzjach i innych czynnościach Komisji poprzez ogłoszenie w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego Ministra Sprawiedliwości. Zawiadomienie albo doręczenie uważa się za dokonane po upływie 7 dni od dnia publicznego ogłoszenia. Z uwagi na to, że doręczenie decyzji następuje w formie publicznego ogłoszenia Komisja informuje, że z treścią decyzji strony mogą zapoznać się w urzędzie zapewniającym obsługę administracyjno - biurową Komisji w dniach i godzinach pracy tego urzędu.

7. Zgodnie z treścią art. 49b. §1 k.p.a., w przypadku zawiadomienia strony zgodnie z art. 49 § 1 lub art. 49a o decyzji lub postanowieniu, które podlega zaskarżeniu, na wniosek strony, organ, który wydał decyzję lub postanowienie, niezwłocznie, nie później niż w terminie trzech dni od dnia otrzymania wniosku, udostępnia stronie odpis decyzji lub postanowienia w sposób i formie określonych we wniosku, chyba że środki techniczne, którymi dysponuje organ, nie umożliwiają udostępnienia w taki sposób lub takiej formie.

8. Stosownie do treści art. 39 a ust. 1 ustawy z 9 marca 2017 r. od decyzji Komisji stronie nie przysługują przewidziane w odrębnych przepisach środki prawne wzruszenia decyzji dotyczące wznowienia postępowania, uchylenia, zmiany lub stwierdzenia nieważności decyzji.

